

Etterat tyskerne hadde overfalt Norge og de fleste redere var blitt avskåret fra enhver forbindelse med sine skip, var den norske regjering med en gang klar over at en effektiv utnyttelse av den norske handelsflåte, både direkte som transportmiddel og indirekte ved sine inntekter, vilde være av den aller største betydning for Norges innsats sammen med våre allierte. I april 1940 hadde den norske handelsflåte 1182 fartøyer på over 500 br.tonn, eller i alt 4 588 688 brutto registertonn. Av disse kom 881 skip på tilsammen 3 902 000 tonn straks i fart for Notraship (Norwegian Shipping and Trade Mission), mens 26 skip ble stengt inne i svenske og finske havner av den tyske blokade. Endel av disse har senere trengt seg igjennom blokaden og sluttet seg til den frie norske handelsflåten. Under fiendens kontroll kom bare 275 skip på tilsammen 567 000 tonn. Regjeringen kunne i tillegg disponere en rekke mindre handelsskip, fiskebåter, trålere og selfangere samt over hundre hvalbåter. Besetningen på de skip som fortsatt kunne gjøre sin innsats i kampen mot landets fiender bestod av omkring 30 000 sjøfolk og hvalfangere. Samlet utgjør de et virkelig ledd og en verdifull faktor i det frie Norges kamp. I over 4½ år har disse sjøfolk, likesom de norske flygere, marinen og hæren, fortsatt å medvirke aktivt i kampen mot fienden. Natt og dag, året rundt, er de i virksomhet for det ene mål: å sikre seieren og befri sitt fedreland. Det er fra britisk hold uttalt at den norske handelsflåten i alliert tjeneste er mer verd enn en hær på en million mann. Og den britiske parlamentssekretær, mr. Noel Bakers ord er kanskje, når alt kommer til alt, den vakreste attest som hittil er gitt den norske handelsflåte: «Norske

NÅ MÅ DET VÆRE SLUTT

Det kommer stadig klager fra våre folk over at sjefene deres legger hindringer i veien for dem i deres arbeid for å spre de illegale aviser. Sjefene er ofte i høyeste grad uforskammede og hovmodige. Det er klart at de som har en eller annen oppgave på det illegale området, ikke kan yte full dag på arbeidsplassen; men er ikke det det minste offer en sjef kan yte? Den frie presses betydning under okkupasjonen er det bare én mening om,

tankbåter er i slaget om Atlanterhavet hva Spitfire-flyene var i slaget om Storbritannia 1940.» Da det knep som verst, fraktet norske skip om lag 50% av all den olje som anvendtes av de allierte på de forskjellige krigsskueplasser. Takket være inntektene fra handelsflåten har den norske regjering kunnet skape en hær, en marine, et flyvåpen og en sivil-administrasjon. Vi finner fartøyene i trafikk langs de forente Staters kyst, i konvoiene fra Amerika til Storbritannia, i Middelhavet, Det fjerne Østen og i Ishavsruuten. Det var et norsk skip som var det første blant dem som løp inn i en nordafrikansk havn da amerikanerne landsatte sine tropper der. Det samme var tilfelle på Sicilia. Den aktive deltagelsen i invasjonen tidlig om morgenen den 6. juni i fjor var en ekstra tilfredsstillende for de norske sjøfolkene. Hvert tiende fartøy har norsk flagg. I en endeløs strøm gikk de fram og tilbake med soldater og materiell. For en tid tilbake overbrakte Kong Håkon i en engelsk havn manskapet på et norsk fartøy en takk og en hyldest for en verdensrekord som det skal bli vanskelig å slå. Det var tankfartens verdensmester! Den tankbåt som har fraktet mer bensin til England enn noen annen båt. Under hele krigen har den seilt uten uhell. Til mai i fjor hadde den gjort 55 turer over Atlanteren, fraktet noe over 330 000 tonn flybensin til Storbritannia, foruten betydelige mengder fly, samt bensinlaster til Middelhavet. Det er tall som gir et godt inntrykk av fartøyets og besetningens prestasjoner.

Det vitner om norsk sjømannskap slik det har artet seg fra de første krigsdager til idag, og slik det vil fortsette til seieren er vunnet.

De norske sjøfolks innsats vil aldri bli glemt i Norges historie.

og skal pressen nå ut til befolkningen, må vi ha våre folk spredt omkring i de forskjellige yrker. Våre folk ofrer friheten og utsetter seg for tortur, ja det hender også at de ofrer sitt liv. Vi må forlange av sjefene at de ikke gjør det enda vanskeligere for dem. — Vi har notert oss dem dette gjelder, og hvis de ikke forandrer sin opførsel, må vi gripe til andre midler. Publikums dom i dette spørsmålet er gitt på forhånd.

Fra «Vårt Land».

APRIL

DE FAGORGANISERTES KAMPORGAN

ÅPENT BREV FRA SENTRALKOMITEEN FOR DET KOMMUNISTISKE PARTI I NORGE

Til A. F. L.s Stockholmssekretariat, Stockholm.

Kjære landsmenn!

Sentralkomiteen for Det kommunistiske parti i Norge har mottatt sekretariatets skriv av 20. oktober 1944, hvor dere ber om Det kommunistiske partis standpunkt til det forslag som sekretariatet la fram for tillitsmannsmøtet i Stockholm den 5. juli 1943.

I dette forslag blir det store grunnspørsmål i arbeiderbevegelsen og i nasjonens liv tatt opp til behandling, nemlig spørsmålet om å skape politisk enhet i arbeiderbevegelsen i Norge. Ser vi på enhetsspørsmålet med det for øye at enheten i arbeiderbevegelsen, enheten i arbeiderklassen, enheten i det norske folk må tjene arbeidet med å løse krigens oppgaver i Norge. tjene oppgaven å aktivisere krigen i Norge. — og på noen annen måte kan de progressive demokratiske krefter i folket selvfølgelig ikke se på spørsmålet.

Så ser vi straks at den store svakhet ved sekretariatets forslag er at enhetsspørsmålet her ikke blir bundet sammen med sjølv hovedspørsmålet i vårt lands politikk, som i dag er krigen. Dette er med få ord den viktigste merknad vi har til det forslag sekretariatet har sendt oss til uttalelse.

Vi skal nærmere begrunne dette standpunktet vårt. I sekretariatets forslag heter det:

«Betingelsene burde nå være til stede for en samling, som er blitt mer nødvendig enn noensinne. Et forberedende arbeid bør derfor opptas med sikte på å skape den innstilling og det tillitsforhold som er en så vesentlig forutsetning for et framgangsrikt samlingsarbeid.»

Vi er helt enig i dette standpunkt. Etter vår oppfatning er det sunne og riktige tanker som kommer til uttrykk der. Differansen mellom sekretariatet og oss oppstår først i det øyeblikk en går i gang med å legge til rette grunnlaget for det forberedende arbeid som en bør ta opp

med sikte på å skape den innstilling og det tillitsforhold, som er en så vesentlig forutsetning for et framgangsrikt samlingsarbeid. Som grunnlag for et slikt forberedende arbeid, for en slik forberedende drøfting og tilrettelegging av spørsmålet, peker sekretariatet i sitt forslag på følgende oppgaver:

1. At det blir fastsatt et klart demokratisk sosialistisk program i samarbeid med Arbeiderpartiets prinsipielle program for 9. april. 2. At det i forbindelse med samlingsforhandlingene utarbeides et arbeidsprogram. 3. At det må råde diskusjonsfrihet i det forente parti og at organiserte fraksjoner, grupper eller celler ikke må tillates, fordi de vil stenge for en fri, objektiv og fruktbar meningsutveksling, men at vedtak som blir gjort, lojalt må respekteres. 4. At den organiserte studie- og opplysningsvirksomhet om teoretiske spørsmål som marxisme, sosialisme og om praktiske og organisatoriske spørsmål fortsatt drives av Arbeidernes opplysningsforbund. 5. At Norsk Folkehjelp gjenopprettes og tar seg av den hjelpevirksomhet som naturlig tilligger arbeiderbevegelsen og andre sosialt interesserte grupper. 6. At det ytes full støtte til bestrebelsene for internasjonal samling på et bredt demokratisk sosialistisk grunnlag.»

Vi tror ikke at noen av disse spørsmålene i dag er av primær karakter i vårt lands politikk. Alle disse spørsmålene er av sekundær karakter i forhold til sjølv hovedspørsmålet i vårt lands politikk, som i dag er krigen. Et forberedende arbeid på det grunnlag sekretariatet foreslår, vil derfor etter vår oppfatning gjøre arbeidet med å skape den innstilling og det tillitsforhold som er en så vesentlig forutsetning for et framgangsrikt samlingsarbeid, vanskeligere. De spørsmål

som arbeiderklassen og de andre lag og klasser i folket har behov for å drøfte og realisere i dagens politiske liv, er spørsmål om mat, klær, hus, heim, om hjelp til Nord-Norge og framfor alt spørsmålet om å løse krigens oppgaver i vårt eget land, spørsmålet om å aktivisere krigen i vårt eget land, spørsmålet om å ta livet av de nazistiske horder og bander som altfor lenge har fått lov til å drive sitt spill med å utslette folkets beste sønner og døtre. Dette skulle i virkeligheten være en abc-sannhet for enhver nordmann som føler og lider med sitt folk.

Etter vår oppfatning bør spørsmål av denne karakter gjøres til de primære og danne grunnlaget for det forberedende arbeid, for drøfting og tilretteleggning med sikte på å skape den innstilling og det tillitsforhold som er en så vesentlig forutsetning for et framgangsrikt samlingsarbeid. Dersom vi forstår å arbeide med enhetsspørsmålet på denne positive måte — og på noen annen måte kan arbeiderklassen og de andre progressive krefter i folket i grunnen ikke arbeide med enhetsspørsmålet, hvis ikke spørsmålet skal miste sitt reelle innhold og forvandle seg til en tom deklarasjon som bare kan tjene reaksjonen — skaffer vi samtidig til vege forutsetningen for å komme til enighet i alle de betydningsfulle spørsmål som sekretariatet har tatt opp i sitt forslag av 5. juli 1943.

Videre framhever sekretariatet til slutt i sitt forslag:

«En vesentlig forutsetning for samlings etter okkupasjonens opphør er den samforståelse og det samarbeid som kan skapes på hjemmefronten under de nåværende forhold etter de hovedlinjer som trekkes opp i samråd med regjeringen og framfor alt ved et tillitsfullt og lojalt forhold til de anerkjente illegale faglige instanser som representerer L.O., forbundene og distriktsorganisasjonene.»

Sjølve grunntanken i dette betydningsfulle avsnitt gir vi vår uforbeholdne tilslutning. Men avsnittet har fått en uheldig formulering, idet positive og negative tanker krysser hverandre. På den ene siden kommer det til uttrykk tanker som henleder oppmerksomheten på dagens brennende oppgaver i politikken, og på den andre siden tanker som kan bli nyttet av elementer som er interessert i å hemme og gjøre en virkelig krigføring i vårt land vanskeligere. Hvem er det som «i samråd med regjeringen»

trekker opp de hovedlinjer som krigen blir ført etter? Det er av betydning at regjeringa til enhver tid har en klar forståelse av at det er i nasjonens interesse at arbeiderklassen og andre progressive krefter i folket får lov til å gjøre seg gjeldende og bestemme de hovedlinjer som krigen skal bli ført etter. Det er nemlig garantien for en virkelig effektiv krigføring. Hittil kan en dessverre ikke si at regjeringa, Heimefrontens ledelse og de folk som grupperer seg omkring disse organer, har lagt for dagen noe særlig «tillitsfullt og lojalt forhold til de anerkjente illegale faglige instanser, som representerer L.O., forbundene og distriktsorganisasjonene». Det viser de enstemmige krav som de illegale faglige instanser i Norge har reist om en mer aktiv krigføring, bl. a. ved at kommunistene og andre aktive patrioter blir representert i Heimefrontens ledelse, i regjeringa og i L.O.s illegale ledelse, som hittil har vært oppnevnt av L.O.s legale ledelse i utlandet. Tuseper på tusener av slike enstemmige krav er i den seinere tid blitt reist overalt i landet vårt. Liknende krav er reist av de intellektuelle og andre lag i folket.

Å være lydhør overfor disse demokratiske kravene er så meget mer nødvendig som vi nå under de endrede forhold ute i Europa i langt høyere grad enn hittil må konsentrere oppmerksomheten om de anti-demokratiske elementer i heimefrontens rekke som altfor lenge har fått lov til å virke under falsk flagg og til og med har fått lov til å organisere motstanden mot krigspolitikken og særlig mot den aktive krigspolitik. Det er disse elementer ingeniør A. Nordmann trekker fram i lyset i sin framstilling av «Nazi-Tysklands krigspotensial og den sjette kolonne i Norge». Vi gjengir et kort utdrag:

«For den tyske krigføring spiller den del av motstandsbevegelsen som vesentlig ligger på den ideologiske front, en forsvinnende liten rolle. Wehrmacht og dermed naziregimets altoverveiende interesse i Norge er den krigsviktige norske industri — — Samtlige bedrifters kapasitet utnyttes maksimalt og gir sine interessenter større gevinst enn noensinne — —

Når det heter at hjemmefronten omfatter alle grupper av befolkningen, er dette tross alt ikke en hundre prosent sannhet. En gruppe mangler: de industrielle, gruvenes og storbedriftenes ledere og eiere. Dette er et

faktum. Et annet faktum er at den samme gruppe, de industrielle, har samarbeidet med hjemmefronten, og samarbeidet godt. Men et tredje faktum er at de industrielle har samarbeidet med tyskerne, og at dette samarbeid har krysset hjemmefrontens kamp og innbrakt den tyske krigsmakt stor gevinst. — —

Disse industrielle er i sine egne og majoritetens øyne utmerkede patrioter og jøssinger. I Hjemmefrontens ledelse er de godt representert ved jurister, forretningsfolk og ingeniører som alle har anseelse som uklanderlige nordmenn. De har med store pengebidrag støttet motstandsbevegelsen, og fra dem utgår i mange tilfelle de paroler Hjemmefronten med livet som innsats arbeider etter. Disse paroler spres lojalt av hele den illegale presse, som hittil bare sporadisk har tatt opp spørsmålet om sammensetningen av den såkalte hjemmefrontledelse og det grunnlag den bygger på. Men hittil har ingen av disse paroler gått ut på at den krigsviktige industri skal saboteres. — — Industrien har hele tiden arbeidet videre under sin kyndige og erfarne ledelse — — der har man unngått enhver friksjon, der måtte arbeidsrutinen vernes og arbeidstakten forseres.»

Denne framstilling bekrefter hva P. Furubotn framholdt i sitt skriv av 20. oktober 1941 til statsminister Nygaardsvold, hvor det heter:

«De naive og negative trekk i den passive motstandspolitik, i hvert fall slik den er blitt praktisert hos oss, kommer bl. a. til uttrykk deri, at den omtrent utelukkende rammer bare ett område av Hitler-Tysklands krigspolitik, nemlig nazifiseringen, men ikke de mest sårbare områder, som nå uten tvil er produksjonen og okkupasjons hæren, okkupasjons hæren tatt i videste forstand. Vi står overfor det faktum i Norge i dag, at alle produktive krefter produserer for Hitler-Tysklands krig og krigsmål og at dets relativt fåtallige okkupasjontropper forblir nautastet.»

De industrielle, gruvenes og storbedriftenes ledere og eiere i Norge, som samarbeider med tyskerne, og som resultat av dette samarbeid har hatt større gevinst enn noensinne, lot nylig en av sine fremste politiske ledere som oppholder seg i

utlandet, stortingspresident C. J. Hambro, holde en tale, hvor det heter:

«Vi ser med uro og angst på det som er hendt i en rekke frigjorte land i Europa. Med bekymring for vårt eget folk er vi vitne til at den ene befridde nasjon etter den andre frambyr et bilde av uenighet, av splittelse, av konflikter og borgerkrig. — —

Det store i vår nasjon i denne tid, det største, selve vår ære, har vært folkets samdrøktighet, den enighet som har vært sterkere enn alt som har skillet, som har bygget bro mellom grupper og fraksjoner og partier. Forsmår vi denne enighet når seieren er vunnet, da går vi fiendens ærend og bereder vei for den naziundergrunnsbevegelse som er omhyggelig forberedt av tyskerne i disse år, og som vi har sett i travel virksomhet i Belgia, i Frankrike, Grekenland, Italia, i Jugoslavia, og som vi vil få se i ethvert land (uthevet av oss) hvor enigheten ikke varer lengre enn til seirens dag. Det er etter at seieren er vunnet at der er det største behov for enighet.»

Vi bør notere oss disse ord av herr Hambro. De store og hellige ord om «det store i vår nasjon i denne tid, det største, selve vår ære», forvandler herr Hambro til et våpen i reaksjonens hånd. En mann som har samvittighet til å karakterisere den europeiske undergrunnsbevegelse, sjølve motstandsbevegelsen mot nazismen i Europa, som en naziundergrunnsbevegelse, har tapt retten til å tale i det norske folks navn. Herr Hambros fraser tjener i virkeligheten den oppgave å gi de industrielle, gruvenes og storbedriftenes ledere og eiere, som er kompromittert gjennom sitt samarbeid med tyskerne, videre operasjonsmuligheter i Heimefrontens ledelse og i den norske regjering. For det første ved å sabotere dagens krigspolitik og for det andre ved å forberede grunnen til en reaksjonær etterkrigspolitik i landet vårt. Herr Hambro har nemlig et perspektiv med sin tale:

«Hos oss har regjeringen kunngjort at den vil nedlegge sitt mandat så snart landet er frigjort, for å gi plass for nye menn, fordi alle vi som er ute, har en levende følelse av at det er dem som har vært hjemme som i første rekke må ta ledelsen, det er dem som kjenner landet som det er i dag, og har gjennomlevet dets kamp og

lidelse i fem år, som kjenner behov og trang og nå må vise väg, mens vi andre ønsker å stille oss i rekken og telles blant dem som landet kan bruke og som får være med og skape ny sikkerhet og gode kår for alle som med troskap har tjent Norge.»

Hos herr Hambro betyr dette at det er de industrielle, gruvones og storbedriftenes ledere og eiere som samarbeider med tyskerne, eller rettere sagt monopolkapitalismens representanter, som må ta ledelsen i landets politikk etter krigen. Det er disse herrer som da skal vise veien! Slik tenker den beskjedne herr Hambro!

Vi gjentar: den norske arbeiderklasse og de andre progressive krefter i det norske folk bør i tide notere seg herr Hambro.

Sentralkomiteén for Det kommunistiske parti er av den oppfatning at man bør innarbeide følgende politiske tanker i sekretariatets forslag av 5. juli 1943 eller på annen måte ta dem opp til behandling:

a) Oppgaven å innlede en omfattende avsløringskampanje av de storindustrielle som samarbeider med tyskerne og organiserer motstanden mot krigspolitikken og som under falskt flagg har skaffet seg en bestemmende innflytelse i Heimefrontens ledelse og i den norske regjering i London og blant regjeringens representanter i utlandet, særlig i Sverige.

b) Oppgaven å innlede et tillitsfullt og fortrolig samarbeid med alle virkelige patrioter, sanne demokrater og progressive krefter, uansett hvilket lag eller hvilken klasse de tilhører, med sikte på å aktivisere heimefronten og under dette særlig legge vekt på å støtte sabotasjen og partisankrigen.

c) Oppgaven å befri heimefrontledelsen og regjeringa i London fra de elementer som står under innflytelse av de storindustrielle som samarbeider med tyskerne, og i deres sted inn virkelige patrioter, sanne demokrater og progressive krefter.

d) Oppgaven å utarbeide et virkelig politisk program for etterkrigstidens Norge, et virkelig folkeprogram for det arbeidende norske folk, et program som tar sikte på å isolere reaksjonen og legge grunnlaget for et fritt, demokratisk Norge.

e) Oppgaven å finne praktiske former som sikrer kontakten eller enheten mellom arbeiderpartiene og Den frie arbeidernes faglige landsorganisasjon med

det mål å løse krigens oppgaver i Norge, å aktivisere krigen og på den måten arbeide oss fram til et virkelig holdbart og varig grunnlag for politisk samling i vårt land.

I denne sammenheng vil sentralkomiteén for Det kommunistiske parti foreslå for A. F. L.s sekretariat i Stockholm sammen med de to arbeiderpartiene å offentliggjøre en skarp protest mot den tale som stortingspresident C. J. Hambro holdt juledag. Talen er offentliggjort i «Norsk Tidend» for 30. desember 1944.

Sentralkomiteén for Det kommunistiske parti i Norge har oppnevnt tre representanter som har fått partiets fullmakt til sammen med dere å drøfte de tanker vi har gitt uttrykk for i dette brev.

Motta våre beste hilsener med ønske om et godt og fruktbringende samarbeid til beste for de fagorganiserte arbeidere og alle andre nordmenn.

Oslo den 5. februar 1945.

SENTRALKOMITEEN
for Det kommunistiske parti i Norge

P. Furubotn.

DARLIGE NORDMENN

Timms Reperbane, Strømsveien i Ø. Aker, produserer storparten av det tauverk den tyske marine i Oslofjorden har bruk for. Det klages sterkt over at verkemesteren her utnytter den vanskelige situasjon arbeiderne befinner seg i på forskjellig vis. Hans opptreden var av en slik natur at en del kvinnelige arbeidere ikke orket å arbeide under ham. Herfor ble de anmeldt, og det resulterte i 4 dagers fengsel for en av kvinnene, en annen fikk mulkt mens saken for 4 andre er under behandling.

Herr Wilhelm Ståhl, Eskefabrikken Nye Fram, har gjentatte ganger under arbeidernes sykdom meldt vedkommende til kontrollege for å få dem friskmeldt. Han har også meldt flere arbeidere til arbeidsdepartementet for å få dem sendt på arbeidstjeneste eller arbeidsinnsats. I 2 tilfeller har han brukt politiet. Slik søker sine arbeidere på det groveste i form av baktalelser o. l. Arbeidstempoet blir stadig presset opp i form av kontrollsedler og grov kjeft til en hver tid.

Han legger også etterkrigsplaner som går ut på å avskjedige alle de gamle arbeidere og ta inn nye som han kan tukte etter sitt eget hode. Har forøvrig skrytt av tyskerne helt siden 1940 m. m.

APRIL

DE FAGORGANISERTES KAMPORGAN

KAMP MOT DE REAKSJONÆRE FOLKEFIENDER!

For det norske folk som ikke vil kapitulere for nazisme og reaksjon, men som vil sikre seg retten til å bygge sin framtid under trygge, demokratiske forhold, er det bare én veg som er farbar i politikken. Denne veg er den uforsonlige kamp mot Hitler-Tysklands okkupasjonsmakt i Norge og quislingbandene som herjer og brenner vårt land, myrder folkets beste sønner, piner og plager våre landsmenn i konsentrasjonsleirer og fangehull, tar maten ut av munnen på våre barn og den oppvoksende slekt og skaper oppløsning, sorg og fortvilelse i titusener norske heimer.

I denne kampen har vi hentet mot og kraft i den kamp andre frihetselskende folk har ført mot det tyske bøddelveldet. Især har sovjetfolkets heltedige innsats gitt oss styrke til aldri å tape motet, men fortsette vår kamp tross alle nederlag og smertefulle tap. Det franske, jugoslaviske, belgiske, greske og andre undertrykte folks kamp og befrielse har gitt vår kamp et større innhold. Vi har følt oss som brødre med disse kjempere fra undergrunnen i Paris og i Balkans fjell. Deres befrielse og seier over Hitler-Tyskland har vi følt som en seier for vår sak. Vi føler også trang til å rekke hånden til folket i Finland, Italia, Romania, Ungarn og Polen, som av Den røde armé er befridd fra kvelertaket fra reaksjon, quislinger og tannere i sine egne land.

Vi har med glede sett dette som en frukt av den enhet disse folk har skapt i kampen mot nazismen og mot landsforræderne, krigsforbryterne og samarbeidsfolkene i sine egne land. Denne enhet i kampen har også vært målet for alle ærlige nordmenns strev gjennom 5 harde år. Det er denne enhet i folkene som skaper grunnlaget for fred og sikkerhet mellom folkene og som vil gjøre verden verd å leve i for alle mennesker og folkeslag når denne krig engang er slutt.

Reaksjonære elementer i og utenfor Norge ønsker ikke en slik demokratisk utvikling. I en tale til det norske folk

fra London 2. juledag betegner stortingspresident C. J. Hambro den europeiske frihetsbevegelsen som «— — — den naziundergrunnsbevegelse som er omhyggelig forberedt av tyskerne i disse år, og som vi har sett i travel virksomhet i Belgia, Frankrike, Grekenland, i Jugoslavia —».

Er det Titos folkearmé, de franske maquisstyrker, de belgiske frihetskjemper, de danske og norske patrioter som kjemper og dør for friheten, som er «naziundergrunnsbevegelser»?

En mann som fra sitt sikre oppholdssted langt borte fra det kjempende Norge utslynger slike beskyldninger mot våre våpenbrødre, er gjenstand for den norske arbeiderklassens og folkets dypeste forakt. Vi fagorganiserte arbeidere vil merke oss herr Hambros ord og gi «nordmenn» av hans type og andre fiender av folket den behandling de fortjener.

GEORGI DIMITROV

Fra Sofia meldes det at Georgi Dimitrov er valgt til formann for det bulgarske arbeiderparti. Etter 22 års emigrasjon er han dermed atter blitt i stand til å gjeninnta sin plass som en av den bulgarske arbeiderbevegelses fremste ledere.

Dimitrov har en merkelig og begivenhetsrik bane bak seg. Som sekstenårig typograf kom han inn i den sosialistiske bevegelsen, hvor han sluttet seg til de «trangbrystede» (slik kalte man venstrefløyen). I 1908 ble han som femogtyveåring formann for landsorganisasjonen.

Under forrige krig kjempet han illegalt mot konge og regjering, som også dengang hadde drevet landet i krig på tysk side. Etter krigen var han en av lederne for det kommunistiske partiet, det nest største i landet. I september 1933 ledet han sammen med Kolarov arbeidernes og bøndernes væpnede kamp mot bøddelen Zankovs diktatur.

Dimitrov vant verdensry under prosessene i Leipzig om riksdagsbrannen i Berlin, hvor han med sin djerve og dyktige kamp mot dommerne og sine kjappe spørsmål til de nazistiske vitnene, bl. a.